

Chứng từ người ra đi

(trích nguyên văn từ Parvuli 33)

Trong cuốn sách xuất bản năm 2000 tại Việt Nam của Phạm Đình Khiêm, với tựa đề Chứng Từ Người Ra Đi (xem trang 240-246), tác giả đã thuật lại cuộc đời của thi sĩ Bằng Bá Lân, một thi sĩ nổi tiếng của Việt Nam. Vốn là người ngoại giáo, nhưng nhờ gương sống đạo của một số bạn hữu và đồng nghiệp người Công Giáo, ông đã xin được rửa tội theo Công Giáo vào tháng 2 năm 1988, trong khi ông bị bán thân bất toại vì tai biến mạch máu não lần thứ hai. Tám tháng sau, ông qua đời lành thánh tại Sài Gòn, thọ 77 tuổi.

Trong số những bạn hữu của ông, có hai cô học trò tên là Hải và Thanh là hai chị em ruột người Công Giáo. Tháng 6 năm 1984, Bằng Bá Lân bị tai biến mạch máu não lần thứ nhất, phải vào bệnh viện điều trị. Trong dịp này Hải và Thanh ngày đêm thay phiên với gia đình ông đến bệnh viện săn sóc cho ông. Những lúc vắng vẻ, hai cô đã hát những bài thánh ca cầu nguyện cho ông, đồng thời cũng để xoa dịu cơn đau đớn của ông. Sau khi xuất viện, ông đã sáng tác bài thơ sau đây để tặng hai cô:

Cảm Hóa

(thương gửi hai em Hải, Thanh)

Ta vốn thiếu niềm tin từ thuở nhỏ,
Không bao giờ tin là có Thiên Đường.
Vì chỉ ham khoa học với văn chương,
Cũng chẳng biết Niết Bàn là đâu hết!
Từng thấy những sư sống không thanh
khiết,
Và gặp nhiều linh mục chẳng chẵn dân.
Cũng hám lợi danh, chúc vị cõi trần,
Bỏ Bác Ái, Từ Bi, làm chính trị.
Ta chán ngán bọn lạm danh tu sĩ:
Cạo trọc đầu chưa hẳn đã là sư.
Ta buồn chán không muốn làm phật tử,
Còn nhiều bạn thương ta thì lại cứ
Muốn ta thành đệ tử Chúa Giêsu,
Đức Mẹ Maria, Đức Mẹ hiền từ,
Tặng kinh sách muốn khiến ta nghiền gẫm.
Nhưng ta thấy đức tin chưa cần lắm,
Miễn làm sao không hại đến gia thanh.
Ngửa trông lên chẳng hổ với cao xanh,
Cúi mình xuống không thẹn mình với đất.
Song càng ngày càng thấy đời bạc ác,
Người với người, lang sói vẫn còn thua!
Thiếu niềm tin ta cảm thấy bơ vơ,
Nhưng chỗ tựa tinh thần chưa nhất quyết.
Từ gặp hai em, nghe lòng tha thiết,
Cảm mến thương hơn ruột thịt người thân.
Em đối với ta cũng rất ân cần,

Nhất từ lúc ta gặp hồi vận nạn.
Chăm sóc thầy thật hết lòng, không quản,
Sớm chiều vô bệnh viện chẳng hề sai.
Tiếp thức ăn và an ủi đêm ngày,
Thanh còn hát thầy nghe kinh cầu nguyện.
Giọng du dương làm ta thêm quyến luyến,
Yêu thương người, yêu cả Chúa cao sang.
Giọng hát đưa ta vào cõi mơ màng,
Ta tưởng thấy cửa Thiên Đàng rộng mở.
Và từ đó nhìn Nhà Thờ ngờ ngợ,
Phải chăng đây là chỗ tựa tinh thần?
Vì tình thương dành cho khắp con dân,
Giàu bác ái ấy là con của Chúa.
Bây giờ đây ta thật lòng cảm hóa,
Nhờ hai em, con của Chúa cao sang,
Càng thương em càng mến Chúa muôn
vàn...

Bằng Bá Lân (11-9-1984)